

THE WORLD IS ARRANGED ON THE PRINCIPLE OF OPPOSITES

Alexandar Nikolov

e-mail: almihnik@mail.bg

Abstract (MT)

A PRINCIPLE OF RELATIVITY means a principle of identity, principle of one-quality, principle of the same-sex medium, principle of inconspicuousness. In a word, a principle of relativity means principle of indefiniteness and, then, principle of incognizability (be searched and recognize a white stain on a white screen is nonsense).

A PRINCIPLE OF OPPOSITES means a principle of duality (of dualism), principle of polarity, principle of the androgynous model, principle of difference. In a word, a principle of opposite means principle of definiteness of the one by the other and, then, principle of winning picks (the difference between two objects makes them identifiable).

It is clearly seen that the presented two principles are incompatible. The moving relative to one another inertial systems are subordinate or on relativity (indefiniteness) or on opposite (definiteness). Another possibility does not exist. One of the principles should be insolvent.

To this factual situation, Einstein approached in the following way: First at the base of the study put the principle of relativity for absolute identity of the inertial systems (the same two systems are moving relative to one another). But then does not start to build Theory on the condition for their full equality, as required by this principle, and passes to the principle of opposite by introducing the opposition "stationary system-a system in motion" (the one system is moving relative to the other). Precisely on this basis, precisely in accordance with the principle of opposite he works out the ratios called Lorentz transformations, giving arisen from this confrontation differences between systems. Barely then returned back to the principle of relativity, considering possible and plausible already the extracted results of difference of the systems to be converted into identity.

The whole this maneuvering has its logical explanation. Simple the principle of relativity does not conform to the rules of mathematics. The last are adequate precisely on the principle of opposite (each equation represents a comparison of the two opposite sides...the decision of the equation consists of in finding the difference between the two sides). Videlicet, Einstein is forced to lay a opposite of the systems to be able to work out the equations called Lorentz transformations. And through them reveals that the systems are really differ in their parameters. But then, to return on the principle of relativity, he makes the strange move of unification of the differing systems. In this way arrives at the paradoxical final conclusion that the systems simultaneously are different and identical.

But in the Nature does not become miracles! It is clear that to such an outcome could be reached only by distortion of mathematics, namely: Expressed symbolically, the theory of relativity proposes on condition, giving a difference between the values A and B on the type $A=B/b$, for your feedback to be in force the identical dependence $B=A/b$, but not mathematically correct $B=A.b$, which is an obvious parody.

СВЕТЪТ Е УСТРОЕН НА ПРИНЦИПА НА ПРОТИВОПОЛОЖНОСТИТЕ

ВЪВЕДЕНИЕ

Науката се сблъсква с полярното естество на Обективитета във всички посоки и области на своята дейност. Феноменът на двойките противоположни същности се явява толкова очевиден и разбиращ се от само себе си, че физиката, макар да го разработва

детайлно в разделите си, изглежда просто не счита за нужно неговото специално систематизиране и дефиниране като ПРИНЦИП НА ПРОТИВОПОЛОЖНОСТИТЕ.

Противоположностите са навсякъде, са повсеместна обективна даденост. Тъкмо от тяхното наличие произтича възможността за познание по метода: "Противопоставяне за сравняване, сравняване за определяне (за познание)". Изобщо, днес не може да има съмнение, че основна характеристика на Света е съществуването му във вид на двуполусни материално-идеални (плюс-минус) формирания. Сиреч, теорията и практиката ни показват като безспорен факт, че Светът е устроен на принципа на противоположностите.

Както знаем обаче, днешната физика, противно на физическото, математическото и логическото единство на регулярния двуполусен модел, излиза с твърдението, че движението стои (някак си) извън всеобщата закономерност на противостоене на нещата. Че движението прави изключение от въпросния принцип на противоположностите. По този начин физиката застава зад становището, че противоположното състояние покой обективно не е налице в Природата...че покой е само наше субективно възприятие, върху което сме създали и самото понятие. Т.е., физиката настоява да повярваме, че има само движение и съответен на тази реалност ПРИНЦИП НА ОТНОСИТЕЛНОСТ. Респективно, настоява да повярваме на необяснимото обстоятелство, че, в случая с движението, нашите сетива казват истината, се проявяват като верни индикатори на явлението, докато, относно покоя, същите тези сетива ни лъжат, сеят заблуждения.

ИЗЛОЖЕНИЕ

ПРИНЦИП НА ОТНОСИТЕЛНОСТ означава принцип на тъждественост, принцип на еднокачественост, принцип на еднородност, принцип на неразличимост. С една дума, принцип на относителност означава принцип на неопределеност и, значи, принцип на непознаваемост (да се търси и разпознае бяло петно върху бял екран е безсмислица).

ПРИНЦИП НА ПРОТИВОПОЛОЖНОСТ означава принцип на двойственост, принцип на полярност, принцип на двуполовост, принцип на различие. С една дума, принцип на противоположност означава принцип на определеност на едното чрез другото и, значи, принцип на познаваемост (разликата между два обекта ги прави разпознаваеми).

Ясно се вижда, че разглежданите два принципа са несъвместими. Движещите се една спрямо друга инерциални системи са подвластни или на относителност (неопределеност), или на противоположност (определеност). Друга възможност не съществува. Единият от принципите следва да е несъстоятелен.

Ето принципът на относителност, взет директно от оригиналната статия (Айнщайн А. - "Към електродинамиката на движещи се тела", част I, § 2, 1905) [1]:

§ 2: "Законите, по които се изменят състоянията на физическите системи, не зависят от това, към коя от двете координатни системи, движещи се относително една спрямо друга равномерно и праволинейно, се отнасят тези изменения на състоянията."

Обърнете внимание на текста "двете координатни системи, движещи се относително една спрямо друга равномерно и праволинейно"! За по-ясно ще го конкретизирам така:

Условие 1: Инерциални системи K и K' се движат една спрямо друга със скорост v .

Всеки ще се съгласи, че Условие 1 (че цитираният израз от § 2) изразява принципа на относителност, тъй като представя две напълно тъждествени, напълно равноправни, напълно неразличими системи (тази пълна симетрия се дължи на обстоятелството, че скоростта v не е привързана към никоя от системите).

А ето и принципът на противоположност, взет от същата статия (Айнщайн А. - "Към електродинамиката на движещи се тела", част I, § 1, 1905) [1]:

"Нека да има координатна система, в която да са справедливи уравненията на механиката на Нютон. За различаване от въвежданите по-нататък координатни системи и за уточняване на терминологията, да наречем тази координатна система "покояща се система"."

Видно е, че с това полагане Айнщайн все пак отива към хипотезата, както сам казва, "за различаване" на системите (поставените кавички на понятието "покояща се система" ще коментирам по-нататък). За по-ясно, ще конкретизирам този текст така:

Условие 2: Инерциална система K' се движи спрямо неподвижна система K със скорост v .

Това положение явно е в противоречие с принципа на относителност...привързането на скоростта v към система K' слага край на равноправието на системите. Вече система K' е носителка на състоянието "движение", а система K – на противоположното състояние "покой". Сиреч, всеки ще се съгласи, че Условие 2 (че цитираният текст от § 1), което авторът предлага за "уточняване на терминологията" на Теорията, всъщност изразява принципа на противоположност (изобщо, различаването на системите по какъвто и да е начин винаги компрометираща тяхната равнопоставеност).

Веднага възниква въпросът, защо Айнщайн не тръгва да строи Теорията по Условие 1 на напълно обезличените, напълно равноправните системи, както се изисква от принципа на относителност, а още в началото с разни уговорки се насочва към тяхното различаване-противопоставяне по Условие 2, както е според принципа на противоположностите?

Трябва да е ясно, че този подход съвсем не е някакво периферно, безобидно, незначително хрумване на автора. Напротив, той просто няма избор, освен да изостави принципа на относителност (Условие 1). Това е така, понеже този принцип е негоден за математическа обработка – ако скоростта v не е прикрепена към никоя от системите, ситуацията е лишена от всякаква логика, респективно, няма как да се състави уравнение, сравняващо техните параметри, респективно, не могат да се извършат никакви математически действия. Трябва да е пределно ясно, че не може да има уравнение без противостоящи лява страна и дясна страна, които, на свой ред, правят възможни математическите операции с познатото обръщане на знаците при прехвърляне на членове от ляво в дясно и обратно. Самото решаване на уравнението се състои именно в откриване на разликата между двете страни.

С една дума, системите ще са в идеален баланс по принципа на относителност само когато скоростта v не е прикрепена към никоя от тях. Но тази ситуация е безсмислена, поради което математическият апарат не е в състояние да работи (бездействия). А ако скоростта v се отнесе към една от системите, ситуацията вече добива смисъл и математическият апарат се задейства, но сега пък балансът между системите се загубва – те автоматично стават неподвижна и движеща се по Условие 2 на принципа на противоположност.

И тук е редно да подчертая пълното единение на математическите правила с принципа на противоположност. Този факт подсказва, че в основата на Обективната реалност със сигурност стои двоично начало, продуциращо всичко след себе си във формата на двойки противоположности, от което положение именно произтича познатата ни математика.

И така, Айнщайн е принуден да извърши показания обрат към различаване на системите, за да стигне до нужното съпоставяне на техните параметри, формиращо се по познатата ни (обичайната) математика. При това положение, ако съпоставянето на два произволни фактора A и B има вида $A=B/b$, това изразяване дава да се разбере, че A и B се различават. И тогава, съгласно математическите правила, задължително ще е в сила обратната зависимост $B=A.b$. Тази математика, знаем, е безалтернативна. Импровизации по нея са недопустими. Айнщайн обаче си позволява такива. Ще се спра на тях съвсем накратко.

В Условие 1 на принципа на относителност липсва противопоставяне (липсват определителните връзки), поради което математическият апарат не може да работи. Ето защо Айнщайн го изоставя и отива към Условие 2 на принципа на противоположностите. Сега, поради наличието на противопоставени системи (като неподвижна и движеща се), логико-математическият апарат се задейства, намирайки тяхното съотнасяне под формата на уравнения, наречени Лоренцови трансформации, а именно (за движение на K' надясно по осите $X'=X$ и $b=(1-v^2/c^2)^{1/2}$):

$$x'=(x-v.t)/b ; t'=(t-v.x/c^2)/b \text{ – сравняване от гледна точка на движещата се система } K' \text{ (1)}$$

Тогава, съгласно не допускащите възражение математически правила, същото сравняване, но изразено от противоположната страна, следва да е:

$$(x-v.t)=x'.b ; (t-v.x/c^2)=t'.b \text{ – сравняване от гледна точка на неподвижната система } K \text{ (2)}$$

Сиреч, пред нас е обективното положение: едно условие, едно сравняване, едно сравняващо уравнение, предоставящо две противоположни гледни точки. Към Условие 2 е математически невъзможно да се съставят други трансформации.

Двете противоположни гледни точки мога да онагледя със съпоставката на дължините L и L' , а именно:

Непосредствено от уравнение (1) се извежда зависимостта:

$$L'=L/b \text{ – сравняване от гледна точка на движещата се система } K' \text{ (1a)}$$

(с метър K' дължина L се измерва като удължена, т.е. метър K' е по-къс от метър K)

Непосредствено от уравнение (2) се извежда зависимостта:

$$L=L'.b \text{ – сравняване от гледна точка на неподвижната система } K \text{ (2a)}$$

(с метър K дължина L' се измерва като скъсена, т.е. метър K е по-дълъг от метър K')

Учудващо е (необяснимо е) защо Айнщайн смята за валидна само трансформация (1) и игнорира трансформация (2)?! Още по-странно е защо тогава признава съотношението на дължините (2a), изведено тъкмо от зачеркнатата трансформация (2), а отхвърля съотношението на дължините (1a), изведено от избраната за валидна трансформация (1)?!

Както казах, математически коректните трансформации (1) и (2) са единственото вярно решение на казуса между системи K и K' по Условие 2. И до това решение Айнщайн се домогва чрез принципа на противоположностите. Сега обаче неговата цел е с добитите резултати да се върне към принципа на относителност. Но от само себе си се разбира, че подобно начинание ще е абсурдно, защото полученото различие между системите може да се претвори в тъждество само чрез някакво вълшебство. А в природата не стават чудеса!!

Сиреч, Айнщайн иска да реализира невъзможното – системите хем да се различават, хем да са тъждествени. Не може да има никакво съмнение, че една такава идея, резултат от самозаблуда, ще доведе до изопачаване на математиката. Няма да е излишно да покаже тази обърканост.

Ще започна с прословутите кавички, които Айнщайн поставя около понятието "покояща се система". С тях той ни внушава, че бележи една от системите като "покояща се система" само за удобство...само условно, символично, на ужим, понеже всяка система се явява покояща се за собствения си наблюдател. В този смисъл, от система K' се наблюдава движение на система K в обратна посока. И Айнщайн, за да се върне към принципа на относителност на системите, ерго, към статута на пълната им еднаквост, излиза с твърдението, че по едното и също Условие 2 напълно реални са и движението на K' спрямо K , и обратното движение на K спрямо K' .

Наличното до тук математично обвързване на системите обаче показва, че това твърдение не е вярно, а именно:

Първо, когато подадем на математиката условие с две противоположни системи (Условие 2), за нея тези системи са наистина противоположни – математиката е обективен фактор и, като такъв, не разбира от уговорките на Айнщайн, че в Условие 2 система K е "само условно неподвижна", е "само на ужим неподвижна".

Второ, когато подадем на математиката условие с две противоположни системи (Условие 2), математическият апарат дава всички нужни съпоставки-трансформации, произтичащи от това условие – в случая трансформации (1) и (2). При това, трансформации (1) и (2) фиксират наистина неподвижна система К и наистина движеща се система К'.

Трето, при Условие 2, освен трансформации (1) и (2), математическият апарат не предлага никакви други уравнения за евентуално обратно движение на система К. Този факт означава само едно – че това обратно движение на К е привидно, е недействително. Т.е., в случая с инерциалните системи, зад едната и съща реалност не могат да стоят и принципа на относителност, и принципа на противоположност, каквото е желанието на Айнщайн.

Лесно е да се предвиди, че въпросното обратно движение на система К може да е реално само при наличието на трето условие, както следва:

Условие 3: Инерциална система К се движи спрямо неподвижна система К' със скорост v .

Тогава от Условие 3 ще произтекат следните трансформации (за движение на К наляво по осите $X'=X$):

$$x=(x'+v.t)/b ; t=(t'+v.x/c^2)/b \text{ – сравняване от гледна точка на движещата се система К (3)}$$

Отново, съгласно не допускащите възражение математически правила, същото сравняване, но изразено от противоположната страна, следва да е:

$$(x'+v.t)=x.b; (t'+v.x/c^2)=t.b \text{ – сравняване от гледна точка на неподвижната система К'(4)}$$

Сиреч, пред нас пак е обективното положение: едно условие, едно сравняване, едно сравняващо уравнение, предоставящо две противоположни гледни точки. И тук тези две гледни точки мога да онагледа със съпоставката на дължините, а именно:

Непосредствено от уравнение (3) се извежда зависимостта:

$$L=L'/b \text{ – сравняване от гледна точка на движещата се система К (3a)}$$

Непосредствено от уравнение (4) се извежда зависимостта:

$$L'=L.b \text{ – сравняване от гледна точка на неподвижната система К' (4a)}$$

И сега Айнщайн, за да върне системите обратно към относителност, прилага нещо като математически инженеринг. От Условие 2 и Условие 3 взима уравнение (1) и уравнение (3) и механично ги обединява в една комбинация уравнения, приписвайки й валидност за Условие 2, а именно:

$$x'=(x-v.t)/b ; t'=(t-v.x/c^2)/b \text{ – сравняване от гледна точка система К' (1)}$$

$$x=(x'+v.t)/b ; t=(t'+v.x/c^2)/b \text{ – сравняване от гледна точка система К (3)}$$

Съответно, дължините комплектова така:

$$L=L'.b \text{ – сравняване от гледна точка на система К (2a)}$$

$$L'=L.b \text{ – сравняване от гледна точка на система К' (4a)}$$

Представена символично, тази версия на относителността предлага при $A=B/b$ да е в сила тъждествената зависимост $B=A/b$, а не нормалната обратна връзка $B=A.b$, което положение е очевидно математически некоректно и, значи, е несъответстващо на действителността, откъдето идва и дразнещата парадоксалност на релативизма

(уеднаквяването на две различни може да стане само чрез математическо изопачаване, чрез математическа пародия).

Отделно стои проблемът около уравнение (2) и уравнение (4), които Айнщайн изобщо не брой за валидни...все едно, че не съществуват. В същото време за дължините ползва изводите (2а) и (4а), произтичащи именно от тези зачеркнати уравнения.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Без никакво колебание мога да изкажа твърдението, че правилата на математиката са извлечени от Обективната реалност, са безпогрешното копие-отражение на връзките и отношенията в Обективната реалност. В този смисъл правилата на математиката се явяват най-точния инструмент за безупречно познавателно описание на Обективната реалност. И понеже Обективната реалност не може да има повече от една същност, понеже истината за Обективната реалност е една, то математиката ще е безалтернативна, без възможност за развитие в каквито и да е варианти, ще има познатия ни един единствен функционален вид.

Естествено, един такъв обективен оператор няма как да знае кога два обекта са наистина противоположни и кога са противопоставени на ужким, условно, само за удобство. Затова, щом два обекта застават пред математиката като противостоящи, независимо по какъв начин и в какъв замисъл, то нейният несензитивен инструментариум винаги се отнася към тях и ги обработва като наистина противостоящи, съответно, дава решения и изводи за реална тяхна противопоставеност.

При това положение, щом обичайната една единствена математика не е в състояние да отрази принципа на относителност, ерго, не разполага с форми и средства за описване и обслужване на принципа на относителност, то значи такъв принцип обективно не съществува.

Обратно, щом обичайната една единствена математика следва буквално принципа на противоположност, ерго, с наличните си форми и средства описва и обслужва безусловно принципа на противоположност, то значи именно на този принцип е устроен Света.

Нещата са дотолкова ясно разграничени, че просто няма място за никакво лавиране между двата принципа, респективно, няма място за никаква релативна теория мутант, загърбваща физическите, математическите, логическите и философските норми.

Що се касае до опитните резултати, показаната некоректна математическа манипулация, с която Айнщайн извършва преход от принципа на противоположност към принципа на относителност, излиза наяве при цялостно решаване на експеримента на Майкелсон-Морли. [2] При такова решаване, като вярно отражение на реалността, се извеждат тъкмо комбинациите уравнения (1)-(2) и (3)-(4), а не комбинацията (1)-(3) на релативната теория. Този антирелативистки развой на нещата се потвърждава и от другите знакови експерименти със светлинни сигнали. По-нататък ще се спра детайлно на всеки един от тях.

СПРАВКИ

[1] А. Эйнштейн - К ЭЛЕКТРОДИНАМИКЕ ДВИЖУЩИХСЯ ТЕЛ

<http://path-2.narod.ru/02/03/kedt.pdf>

A. Einstein – ON THE ELECTRODYNAMICS OF MOVING BODIES

<http://www.fourmilab.ch/etexts/einstein/specrel/www/>

[2] А. Николов – ИЗВЕЖДАНЕ ТРАНСФОРМАЦИИТЕ НА ЛОРЕНЦ ОТ ЕКСПЕРИМЕНТА НА МАЙКЪЛСЪН-МОРЛИ (WORKING OUT OF THE LORENTZ TRANSFORMATIONS FROM THE MICHELSON-MORLEY EXPERIMENT)

<http://gsjournal.net/Science-Journals/Research%20Papers-Relativity%20Theory/Download>